

A tennitűdás előkészítése

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: September 23, 2018, 3:56 am

Dánes Albert

A jelen tanulmány eredetileg más címmel fogalmazódott meg és a 2008.-as metafizikai tábor elűdésaira készült. Sorsalakítás címet viselte és valahol azon a ponton igyekezett továbbmenni, amellyel Hamvas is foglalkozott, de a kérdést fennhagyta egy olyan megállapodás-szerzősággal, hogy technikát mindenki maga csinálja. Mint sorsalakítás technikát. Igaz az, hogy nem lehet olyan technikai receptet készíteni, amely az általánosság minden kritériumával bír, vagyis ugyan akárcsak bármilyen általánosság minden kritériumával is, csak éppen használhatatlan lenne mindenki számára.

Mindez nem zárja ki, hogy vannak olyan egyetemleges vonások, mondjuk, társaságok, amelyeket bárkinek figyelembe kell venni, ha sorsalakítás márvéletet akar végrehajtani. Ezeket a társaságokat kutattam és kutatom, természetesen bevonva a kutatásmunkába az asztrológia által nyújtott értelmezési lehetőségeket is. Vannak azonban olyan metafizikai feltételek, olyan szellemi kérdések, amelyeket már egy asztrológiai értelmezés elűtt tisztázni kell, éppen azért, hogy a horoszkóp nyújtotta szimbólumvilág alapján márvadás, helyállás, érvényes, hiteles, igaz felismeréseket tudjunk tenni.

Tanulmányom elűfeltevése az, hogy a sors alakítás, márvég helyesebben szűlva pedig az, hogy a sors úgy alakítás, hogy az az egész, az értelem, a harmónia, a szabadság, az ember igazi otthona felű vigye az embert. Egy másik elűfeltevésem les a társaság teszt folyamat és márvélet készűtt. A márvélet is folyamat, csak hogy tudatos folyamat. Egyszerűen szűlva az, hogy az ember sorsát alakítás-tani tudja, ahhoz sajátos márvéleti beállású dásra van szükség. Folyamatok milliárdnyi jűtszűdnak le bennünk és körülűttünk, mindegyik a maga természet, a maga társaság szerint, egy részűket ismerünk, más részűkrűl tudomásunk sincs. Csak halljuk olykor-olykor, hogy márvég ilyen s meg ilyen dolgok, jelenségek is lűteznak... Ezek a folyamatok a maguk szűsségében szervesen beletartoznak lűtezésűnkbe, lűletűnkbe, sorsunkba, valűsűgunkba. A sorsalakítás lehetűsége márvégem itt gyűkerezik.

A sorsalakítás gyűkere speciális metafizikai kvalitásban talűlhat, amelyet, reműlem, a tanulmány sorűn sikerűl majd az érthetűség körülűbe hoznom.

Egyszerűen felmerűl a kérdés..., miűrt kell a sorsot alakítás-tani és fűleg speciálisnak nevezett metafizikai alapon...?,...miűrt nem jű, ahogy van...?, ...nem-e az a telhetlenség vezet az egész, amit Hamvas szűgyentelen lűletűhségek nevez...?

Nem. MÅ;srÅ³l vÅn szÅ³. Ami a sorsalakÅ-tÅ; s mÅ»velete mÅ¶gÅ¶tt hÅ°zodik, amit mi Å-gy nevezhetÅ¼nk, az mÅ¶gÅ¶tt tulajdonkÅ©ppen sajÅ;t magunk alkulÅ;sÅ;rÅ³l, alakÅ-tÅ;sÅ;rÅ³l van szÅ³. Å-nmagunk alakÅ-tÅ;sÅ;rÅ³l igazi Å¶nvalÅ³nk irÅ;nyÅ;ban, igazi sajÅ;tmagunk megvalÅ³sÅ-tÅ;sa felÅ©. Hogy miÅ©rt gondolom, hogy mÅ;r eleve nem vagyunk sajÅ;t magunk, igazi Å¶nvalÅ³nk azonossÅ;gÅ;ban Å©lÅµk, Å©s hogy miÅ©rt tartom tudatos mÅ»velet kÅ©rdÅ©sÅ©nek, hogy azokkÅ; vÅ;lhassunk, s ez szerint Å©lhessÅ¼nk, arra megvannak a nyomÅ³s metafizikai okaim Å©s Å©rveim.

Ha egy olyan meghatÅ;rozÅ;st teszek, hogy a sors nem mÅ;s, mint az Å;ltalunk megÅ©lt valÅ³sÅ;g milyensÅ©ge, akkor joggal Å©rezhetjÅ¼k, hogy nem sokra juthatunk, de ha azt mondom, hogy a sors a lÅ©tegÅ©szhez valÅ³ viszonyt jelenti, mÅ;ris metafizikai tÅ;vlatokat nyÅ-t meg. KÅ©t definÅ-ciÅ³. Az egyik egy racionalisztikusabb, a mÅ;sik az egyetemessÅ©g igÅ©nyÅ©vel lÅ©p fel. Az elsÅµ meghatÅ;rozÅ;s is tÅ¶bb problÅ©mÅ;t Å©s komplexitÅ;st jelenÅ-t meg, mint ahogyan az elsÅµ lÅ;tÅ;sra tÅ»nik. Az egÅ©sz racionÅ;lis gondolkodÅ;s struktÅ°rÅ;jÅ;t magÅ;n viseli, mint bÅ©lyeget, mert a meghatÅ;rozÅ;s belsÅµ Å©s viszonylatbeli elemzÅ©se sorÅ;n elÅµkerÅ¼nek az objektivitÅ;s, a szubjektivitÅ;s, a kÅ¼lsÅµ Å©s a belsÅµ fogalmi kÅ¶rÅ¼li problÅ©mÅ;k Å©s vitÅ;k, nÅ©zetek Å©s hitek, Å;llÅ;sfoglalÅ;sok Å©s elkÅ¶telezÅµdÅ©sek. Most ettÅµl szÅ-vesen tekintek el s bizton hiszem, hogy a kedves olvasÅ³ sem kÅ-vÅ;ncsi jÅ³ nÅ©hÅ;ny oldalnyi logiko-struktÅ;lis Å©s szemantikai, valamint metafizikai elemzÅ©sre. Ilyesmit vÅ©geztem nemrÅ©g a valÅ³sÅ;g fogalma kapcsÅ;n Å©s amennyire jutni tudtam, legalÅ;bb annyi vÅ;laszra vÅ;rÅ³ kÅ©rdÅ©s keletkezett. InkÅ;bb a mÅ;sodik meghatÅ;rozÅ;s mentÅ©n tartom tanÅ;csosnak ezÅ°ttal elindulni, miszerint a sors a lÅ©tezÅ©s egÅ©szÅ©hez valÅ³ viszonyunkat jelenti. Ez tisztÅ;n metafizikai meghatÅ;rozÅ;s Å©s eltekint a fogalmi gondolkozÅ;sbÅ³l felfejtethetÅµ problÅ©mÅ;k fÅ;radtsÅ;gos feltÅ©rkÅ©pezÅ©sÅ©tÅµl. Ez a meghatÅ;rozÅ;s a kÅ¶zelbe hozza az asztrolÅ³giÅ;t is.

MielÅ¶tt Å©rintenÅ©m az asztrolÅ³giai vonatkozÅ; sokat, ki kell tÅ©rnem a sors alakÅ-tÅ;sa, tehÅ;t Å¶nÅ;talakÅ-tÅ;sunk Å©s a szellemi hagyomÅ;nyok viszonylatÅ;ra. Ez a viszony egy egybecsengÅ©skÅ©nt foghatÅ³ fel. Nem Å-gy bizonyos hagyomÅ;ny-Å©rtelmezÅ©sek esetÅ©ben, amelyekkel nemhogy nem cseng egybe, hanem egyenesen ellentmondÅ; sba kerÅ¼l. KÅ©t ilyen hagyomÅ;nyÅ©rtelmezÅ©st emlÅ-tenÅ©k meg Å©s elÅµrebo csÅ;tom azt is, hogy bizonyos Å©rtelemben elfogadhatÅ³ az Å;ltaluk nyÅ°jtott Å©rtelmezÅ©s, de azt a bizonyos Å©rtelmet jÅ³l meg kell alapozni, hogy a rÅ;Å©pÅ-tett Å;llÅ-tÅ;sok megÅ;lljÅ;k helyÅ¼ket. Egyik a csak lÅ;tÅ³, a csak szemlÅ©lÅµ, de be nem avatkozÅ³ alapÅ;llÅ;s, amely- hacsak nem az elÅµbb emlÅ-tett, jÅ³l megalapozott Å©rtelemben vesszÅ¼k-valÅ³jÅ;ban mÅ©g csak Å¶ngyilkossÅ;g sem tud lenni, mert lehetetlen Å;llÅ-tÅ;s. De tegyÅ¼k fel, hogy lehetsÅ©ges ilyen magatartÅ;s s akkor kÅ©rdezzÅ¼k meg, hogy a hiteles metafizikai antropolÅ³giÅ;kban, hagyomÅ;nyokban miÅ©rt is vannak benne a pakliban a cselekvÅµerÅµk Å©ppen olyan sÅ°llyal, mint az Å°gynevezett megismerÅµi, csak lÅ;tÅ³i-tanui erÅµk. KÅ©rdezzÅ¼k meg azt is, hogy a lÅ;tÅ;s mÅ;r nem-aktÅ-v szellemi mozgÅ;s, vagyis nem-e mÅ;r tett, vagyis beavatkozÅ;s a javÅ; bÅ³l. Ha nem, akkor micsoda. Aki bevennÅ© ezt a nemcselekvÅ©sre biztatÅ³, csak szemlÅ©lÅµ, valÅ³jÅ;ban Å¶nbÅ©nÅ-tÅ³ Å;llÅ;sfoglalÅ;st, ami mellett semmikÅ©pp sem tudna kiÅ;llni, de ha mÅ©g is, akkor kÅ©rdezzÅ¼k azt is meg, hogy milyen szellemre lenne szÅ¼ksÅ©ge ahhoz, hogy egÅ©sz vÅ;llalkozÅ;sa ne csupÅ;n a tompa tudomÅ;sul-vevÅµ tudatba temetkezzÅ©k. Hogy kissÅ© misztifikÅ;ljak, mÅ©g a legmagasabbrendÅ» logosz-angyalok intelligenciÅ;ja sem Å©rnÅ© utol azt a szellemet, amely ilyen Å¶n-ellehetetlenÅ-tÅ©st ki tudna bÅ-rni. LogikÅ;tlanÅ;g, Å©rtelmetlensÅ©g. Az ember a cselekvÅµerÅµit nem vÅ©letlenÅ¼l kapta. VisszaÅ©lni nem szabad velÅ¼k, de nem lehet nem hasznÅ;lni. A hagyomÅ;ny megkÅ¼lÅ¶nbteti ugyan a cselekvÅµ- Å©s megismerÅµerÅµket, de ezek egymÅ;sba minÅµsÅ¼lnek, egyik a mÅ;sik nÅ©lkÅ¼l nincs.

A mÅ;sik problÅ©ma a hagyomÅ;nyÅ©rtelmezÅ©sekbÅµl a valamivÅ© vÅ;llÅ;s problÅ©mÅ;ja. Az egyik Å©rtelmezÅ©s azt mondja, hogy az embernek nem szabad azt hinnie, hogy valamivÅ© vÅ;llnia kell. Azt kell megtalÅ;lnia, hogy Åµ a vÅ;lltozatlan, az egyetemes egy, az atman. Igen. Csakhogy odÅ;ig van nÅ©mi problÅ©ma. Mi lesz akkor az egyik leglÅ©nyegesebb metafizikai mÅ»velettel, az

Ájtlan nyegléssel, amit helytelenül transzmutáciának, metamorfózisnak hívják, helyesebben, de még a gy sem teljesen helytelenül pedig transz-szubsztanciáciának. Kérdés. Mi lesz. Megmondom. Az ember gy megmarad a nyitegetése, avasosan a szűnyeg alá csőzött hamis indeterminációjának homlokonsapott kábulatában. Nem lesz semmi más. Ennyi. Mivel, szellemi mivel van szákság ahhoz, hogy az ember azzá tudjon válni, aki tulajdonképpen, a mivel pedig még akkor is folyamat, ha tudatos folyamat s a folyamatnak van kezdete, vannak fázisai, van terminális része stb., még akkor is, ha vannak egyidejűleg megvalósuló folyamatok is. Valahonnan indul, valahová. Valamilyen volt az valamilyenre válik. Mindez az emberben az az ember kértől megy végbe, maga az ember lányegül. Tehát, van változás, valamivel. Egyébként a hagyomány értelmezések az illandó változásokra esküsznek. Aztán, szákság szerzővel a válik számára, hogy az abszolútig vitt változások-számot kontraponálják az iránti változatlansággal. Hogy mennyivel jobb, mint az elművészes verzió, gondolom, mondanom sem kell. Az is világos, hogy nem a hagyomány van a baj, hanem a nyomába szegődő értelmezési kárlatokkal. A probléma csak az, hogy sok, a hagyományok felnyitottái a világ embernek családnia kell, ha ezeket az értelmezéseket kényveti az észszetvesztve az értelmezést magával a hagyomány, a csőgő soron kiábrándul abból, amely az igazi lehetőségget jelentette volna számára. Azért látom annyira fontosnak, hogy ilyen ellentmondásokat rejtsen a világ sokat kutassak fel az ha azonnali megoldást nem is tudok találni, de legalább el tudjam oszlatni valamelyest az iránti kőreállításában tengődő áldatlan állapotait.

A sorsot az asztrológiában a Szaturnusszal hozzák kapcsolatba, nem öletlenül. Persze tővedés, ha sorskérdések kapcsán csak a Szaturnuszt vizsgáljuk az értelmezést igazán csak személy horoszkópjában. A sors a tőtegőszhez való viszony. A tőtegőszhez való viszony csakis a horoszkóp egőszőbőül tőrhatal fel, vagyis a sors milyensőgőre, alakthatásáigra vonatkozó információk a horoszkóp egőszőbőül nyerhetők, nem csak kizárólag a Szaturnusz helyzetőbőül az viszonyaiból. Ántudat, gondolkodás, őrtőktőlet, akarat, őrzelmi őlet, párkapcsolat- mind, mind olyan szavak, amelynek a horoszkópban pontos megfelelőőseik vannak. Mindez sors-struktőrt alkot, a személy tőtegőszhez való viszonyát tőrtőpezi fel, ugyanakkor az alakthatásáig való lehetőségire mutat rá. De annak is van őrtelme, hogy mi őrt a Szaturnusz kőpezi az elsődleges sorsanalógiát. Azt lehetne mondani, hogy mivel a Szaturnusz a megszilárdítás, a koagulációját bolygóját, itt válnak kifejezettő, tőnyilegesen megnyilvánultakká azok a sorsősztevéők, amelyek mondjuk a Napnál, Marsnál, Jupiternél nem voltak ilyen kikerőletlenül egy őrtelmők. A magyarzat tetszetős, de nem helyes. Más bolygók is evidens lehet a konkrét, szilárd, egy őrtelmők alakot őltő s ennek a metafizikai halmazállapotnak konkrét tőnykőnt való jelenőte. A gondolkodásnak is van ilyesmi, az akaratnak is stb., stb. A őly az, ami a Szaturnusznál a sorskarakter őtbevőgő komolyságot adja, nem a koagulációját. Termőzetesen a koagulációját sem mőzhető, de ez továbbiban olyan kőrtőlmőny fejez ki, mint amilyen a Szaturnusz határ-analógiáját, kőszőb-analógiáját. Koagulációját, határ, kőszőbbel a Szaturnusz analógiájában van, de a metafizikai őlyt, ami a őtbevőgő komolyságot testesőti meg, őnnőn magában őgy hordozza e bolygő, mint a Nap a őny. Tehát a sors komolyságot itt őrezhető, őrthető a leginkább, ez őrt az, hogy a Szaturnuszt a sors elsődleges analógiájának tekintsők, elfogadható. A sors őttegőszhez való személyes viszonyunkat jelenti. Hogy mennyire valóstő-tjük őt őnmagunkat a őttegőszben egőszkőnt való őtőző valóstőgőba, az azon őll, hogy a sorskőnt megragadható problémájukat mikőppen tudjuk megoldani, feloldani. őtőzőstőnkőül, őtőzőstőnkő egőszkőnt őtőzni tudásáig van sző. Ez őrt van őlye a kőrdőstő őst őrt lehet legkőzelebbi analógiájának tekinteni a Szaturnuszt a sors vonatkozásában. Mőgegyszer, azonban, a sorsot csak a Szaturnusszal azonoső-tani, tővedés.

De mi a helyzet akkor, amikor a horoszkóp segőtsőgővel sikerőül egy őnyszeri őst

lehet űsűgbeli tűrkűpet felvűzolni. Mert a mű»velet, mű;rmint a sorsalakű-tű³ mű»velet műg ezutű;n kűvetkezik. Mi az az egyetemlegesen űrvűnyes, amely mindenkire vonatkozik. Tervet kell kűszű-teni. Gondolkozni kell, meg kell tanulni lűjni , űnűllű³an, de mindigis az aktű-v űs intenzű-v tűjűkozű³dű³ ember beűllű-tottsű;gű;val. Elűmu kell kűszű-teni alaposan a mű»veletet. A mű»velet tűrgya, konkrűt cűlja szerint eltűrűmu, szeműly szerint vű;ltűzű³. Pűldű;ul, lehet a pűlyavű;ltű;s, vagyis az a metafizikailag megalapozott szűndűka valakinek, hogy pűlyű;t vű;lt, vagyis felhagy azzal, amit eddig csinű;lt űs egy mű;s tevűkenysűgkűrben kezd mozogni. Kűrdezhetsűnk, hogy ilyesmihez miűrt kell metafizika. Hű;t bizony, ahol ennek sűlya, az egűsz szeműlyt űrintűmu sorskaraktere van, ott szűksűg van metafizikűra űs az asztrolűgia segűtsűgűre. Műsrűst ez csak egy pűlda volt, műghozzű; olyan tű-pusű, amikor valaki akar valamit, de lehetnek olyan problűmű;k, ahol nem az akarati, nem az elhatű;rozű;sbeli jelleg van jelen, hanem egűszen mű;s, sokkal bonyolultabb, űsszetettebb tartalmak mentűn fogalmazhatű meg a problűma s itt mű;r egyűrtelmű», hogy metafizikai tudű;s nűlkűl műg a kűrdűst sem lehet helyesen feltenni.

A mű»veletet elűmu kell kűszű-teni. Ez az elűkűszű-tűs, ez a preparű;ciű³ egy szeparű;ciű³val szervesen kapcsolűdű³ mű»veleti elűkűszű-tűs, amit mű;r tulajdonkűppen lehet magű;nak a mű»velet rűszűnek is tekinteni. A szeparű;ciű³ megkűlűnbűztetűst jelent. Magyarul azt, hogy az ember amit eddig űsszesemosott a kűpzeletűben, a gondolkodű;sű;ban, a tapasztalat-űrtelmezűseiben, azt kezi szűpen rendezni, az egymű;shoz nem tartozű³, vagyis az egymű;stű³ kűlűnbűzűmu elemeket a helyűkre rakni. A hagyomű;nyűrtelmezűsek egy tovű;bbi tűvedűse az elűubb emlű-tett kettű mellett az is, hogy olykor azt sugallű;k, hogy az ember amikor szellemi űtra tűr, akkor mű;ris a nagy harmű;niű;ban, az egyetemes rendben talű;lja magű;t, megű;ldottan a realizű;lű³erűkkel, boldogan, űdvűzűlten, megszabadultan, amolyan karmamentesű-tett űllapotban. Ezzel ellenkezűleg, a szellemi űtra tűrűs mű;r eleve keműny megkűlűnbűztetűsi prűbű;kra teszi az embert, űppen annak eldűntűsűben hogy mi is szellemi, mi nem, mi űt, mi tűvűt. Vagyis az elűkűszű-tűs centrűlis mű»velete a szeparű;ciű³, egy űllandű³an szeparű;lű³ preparű;ciű³rű³ van szű³. Meg kell tudni, hogy adott helyzetben mit lehet tenni, annak fel kell tűrkűpezni minden vonatkozű;sű;t. Keműny logikai, szellemi, mentű;lis, tudati, magatartű;sbeli, űrzelmi-űrzűleti, vagyis hangoltsű;gbeli munkű;t kűvetel mindez az embertűl, űs nem űrt ha minden felmerűlűmu eseműnynek, helyzetnek, dolognak, kűrűlműnynek alaposan utű;nanűz ilyenkor az ember. Sokan hangoztatű;k azt, hogy lűnyeglű;tű;sra kell szert tenni. Igen. De itt is van egy differencia. Lűnyegi kűlűnbűsg-lű;tű;sra is szert kell tenni. Eddig egynemű>kűnt lű;tott helyzetekben, kűrűlműnyekben lűnyegi differenciű;k tű;rulkozhatnak fel, olyanok, amelyek esetleg egy-egy problűma megoldű;si kulcsű;t jelenthetik.

A sorsalakű-tű;s reintegrű;ciű³s mű»velet. Kű;r azon vitatkozni, hogy valaha is volt-e integrű;lt az ember, csak dezintegrű;lű³dott űs ezűrt a feladat a reintegrű;ciű³, vagy hogy most fejlűdűtt megteremtetsűge űta olyan fokra, hogy integrű;ciű³s kűrdűseken gondolkozzűk. Mindkűt megkűzelű-tűsnek vannak űrvei. Tehű;t, nem kell azon elakadni, hogy integrű;ciű³rű³, vagy reintegrű;ciű³rű³ van-e szű³. A lűnyeg egy. A lűtegűsűrűl van szű³. A lűtegűsűben valű³ egűszkűnt lűtezűsű³nk megvalűsű-tű;sű;rű³. Miűrt is? Most talű;n nem egűsz az ember...? Isműt egy sűlyos metafizikai kűrdűs. Az ember egűsz s a lűt is egűsz, de valami elvű;lasztja attűl, hogy igazi űnmagű;t valűsű-tsa meg. Hamvas ű-r a rűszleges eltűrgyiasű-tű;srű³, a partialobjektivű;ciű³rű³, mint tűrt lűtezűsű³nk egyik olyan okű;rű³, amit nap, mint nap mi magunk kűvetűnk el, amikor a rűst azonosű-tjuk az egűsszel. Ugyanű-gy beszűlhetűnk a partial-identifikű;ciű³rű³, amely minden esetben egyben pseudo-identifikű;ciű³ is, hiszen itt arrűl van szű³, hogy az ember űllandű³an azonosű-tja magű;t ezzel-azzal, mindenfűlűvel, ami valű;jű;ban nem űmu, gondolattal, helyzettel, űrzelemmel stb. stb.

Azt tudjuk, hogy a reintegrű;ciű³ mindig hű;rom kűrben mozog- ontolű;giai, logikai űs morű;lis

kétféle. De hogyan jelen be ide a sorsalakítás? Ha másképpveleti hierarchiában nézem a dolgot, a sorsalakítás, mint másképpvelet nélkülözhetetlen másképpvelet a reintegrációban. Sorsalakítás nélkülözhetetlen, ami a sorsban feltárlakozó problémák feloldásait is jelenti, reintegrációt megvalósítani nem lehet. A sorsalakítás alárendelődik a reintegrációnak. Ez azt is jelenti, hogy hiába akarok olyan sorstechnikai fogásokat alkalmazni-mert ilyenek is vannak-, amelyek nem a reintegrációt szolgálják.

A tanulmány elején is, de már a címmel is a tenni-tudás előkészítéséről szólok. Végül soron inkább a tenni-tudás előkészítéséről, metafizikai, szellemi megalapozásról. Sok minden kimaradt, pl. az imaginációval és a reálisabb vizsgálódás, vagy a tudattal kapcsolatos metafizikai megfontolások. Mégis úgy érzem, hogy legalább sikerült megjelölnöm egy metafizikai kutatási irányítást. Persze, ez csak egy irányításon vonatkozó visszajelzés, semmi több. A további kutatás valószínűleg a valószínűségi gosszga alapozhatja csak meg a tevékenységét, a értelmét, erejét. Én me, még egy egyetemleges tennyezés, amely függetlenül a személynél eltérő sektortól mindig átványos, ha valaki metafizikai másképpveletet akar megvalósítani.